

[Skrumsager Skau]

Det skyldes, at vores arbejdsløshed er blevet mindre end forventet, og det skyldes også, at statens indtægter fra virksomheder og fra skatteydere er blevet betydelig højere end forventet. Hvorfor nu det?

En væsentlig årsag til denne udvikling er desværre de kraftige lønstigninger, som alle erkender har øget forbruget af varer og dermed øget beskæftigelsen i serviceerhvervene.

Det havde unægtelig været at foretrække, at den positive udvikling i lønningerne og i beskæftigelsen havde haft bund i en stærk og stabil eksportforøgelse. Sådant er det imidlertid ikke, hvilket med al tydelighed fremgår af finansredegørelsen for 1988. Der er sket et brud på den positive linje.

Derudover er der sket et alvorligt brud på den tidligere positive opgangslinje med hensyn til erhvervsinvesteringer, der fra 1982 til 1987 viste en fortsat stigende tendens. Den nedgang i erhvervsinvesteringerne, vi har hørt forlydender om nu, er alarmerende. Derfor har Venstre presset på i arbejdet for at forbedre konkurrenceevnen og vilkårene for det primære og det eksporterende erhvervsliv, det, der nu ligger til endelig vedtagelse i Folketinget under navnet erhvervspakken.

Eksporten af industri- og landbrugsprodukter er gået frem, men vi ser nu en vigende tendens, og det kan både på kort og på lang sigt ødelægge vores muligheder for at løse vores betalingsbalanceproblemer og dermed betale den regning til udlandet, vi i de sidste 25 år har oparbejdet.

Hvad er årsagerne til denne udvikling? Ja, de er selvskabte. Det skyldes det, jeg vil kalde en usolidarisk lønpolitik. Venstre har ofte påpeget hovedårsagerne til, at vores problemer er selvskabte. Det er ligeledes blevet slået fast af Det Økonomiske Råd. En af årsagerne er – for at skære det ud i pap – den usolidariske lønpolitik, der i alt for lang tid har ført til, at arbejdsmarkedets parter, især LO og SiD, er vendt direkte mod deres egne medlemmer. Det er en politik, der især rammer de svage, dvs. de ufaglærte. Det er dem, som bliver arbejdsløse i vores samfund, når lønningerne stiger for meget. Det kan ikke være rigtigt, at især de løngrupper, der har deres job på det tørre, jobber lønøkonomstigningerne endnu højere op, så endnu flere bliver arbejdsløse i vores samfund. Nej, vi må alle sammen hjælpe med til, at endnu flere

kan få arbejde, og det er derfor, at den politik, som man er blevet enig om, er den rigtige på dette område.

Vi må også i den forbindelse huske på, at Danmark er et lønmodtagersamfund. O.k., vi har en række mindre og vigtige erhvervsvirksomheder, især mindre virksomheder som landmænd, håndværkere og butikker, som også må være med, det erkender vi. Vi må alle sammen være med til at trække det nødvendige læs for den fremgang, som skal give øget beskæftigelse, øget produktion og dermed også øget eksport.

I 1987 har vi haft en forringelse af den danske lønkonkurrenceevne på 5–6 pct. i forhold til konkurrenterne på verdensmarkedet. Derfor støtter Venstre selvfølgelig målet for og resultatet af trepartsforhandlingerne, nemlig at sikre den danske lønkonkurrenceevne, hvilket jo glædeligvis også er en del af aftalen mellem regeringen, Socialdemokratiet og Det Radikale Venstre om finansloven, om erhvervspakken. Og her lægger Venstre afgørende vægt på den del, der vedrører den fremtidige lønudvikling.

Vi ved jo af erfaring fra bl.a. 1982–85, at indkomstpølitisk succes kan opnås, når brede befolkningsgrupper står bag. Det føler jeg er tilfældet med de aftaler, der danner grundlaget for flertallet bag finansloven i dag, som regeringen jo ikke længere har flertal for sammen med Det Radikale Venstre, hvorved det har været nødvendigt at skabe et andet flertal i Folketingssalen sammen med Socialdemokratiet. Fremskridtspartiet har derimod ikke fremvist megen ansvarsfølelse i denne sammenhæng – endnu.

Desværre medfører nogle af ændringerne i finansloven, at den linje, regeringen har holdt fast i i 5 år, bliver brudt. Loftet over totalrammerne bliver, som det fremgår af budgetoversigten, overskredet med 2,4 mia. kr. eller med andre ord 500 kr. pr. borger i det danske samfund eller ca. 2.000 kr. for en familie på fire, og det er beløb, som skal betales af skatteyderne.

For at illustrere det kan man tænke på et skib, som sejler og så bliver ramt af den ene tørbø efter den anden. Der er huller i skuden. Det betyder, at vi må sætte lænsepumpe ind for at holde skuden flydende, og det er det, der er sket med det finanslovsforlig, der er lavet. Vores totalrammer er overskredet, og vi ved jo alle sammen, at når der er hul i skroget på et skib, så